

En Nye Vise
om De foruendring=verdige
Himmel= Tegn, som har la-
det sig see paa Himmeleu
i Tyskiet i Tarda og er
blevet anseet som et Forvar-
sels= Tegn for den inuelleu
Tysken og Russen i Aaret
1768. uelbrudte store Krig....

Trouk. 1771.

V box 33:990.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30 4

0 mm

En Nye Wiise

om

De forundrings-værdige Himmel-
Tegn, som har ladet sig see paa Himme-
len i Tyrkiet i Sarda og er bleven anseet,
som et Fordærfsels-Tegn for den inellem Tyrken
og Rusken i Aaret 1768. udbrudte store Krig,
baade historisk og rimvis fremstillet;
Rimvis under den Melodie:

Hiertelig mig nu længes, etc.

Optegnet til Erindring og Eftertanke i
diss: sidste Tider, da saa mange Syner
lader sig tilsyne.

Tromsø, trykt Aar 1771.

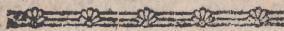
V box 33:990

Historisk Efterretning:

Det mærkværdige Syn, som lod sig see i Aaret 1768. i Garda i Tyrkiet, er saaledes beskrevet: 1) Blev seet paa Himmelen en blodig Soel, omkring hvilken vare Stjerner og Kors; ovenover Solen et uddraget Sværd, og ved Siden af samme et sammenbundet Riis. 2) To stridende Sværde, imellem hvilke var et Dødnings-Hoved og ovenover samme et udløbet Timeglas. 3) En Liigkiste med et deroven paa liggende Sværd: ovenpaa Kisten en Stotte, og omkring hvilken en Slange snoede sig, samt et Dødnings-Hoved. 4) Nok endnu saaes tvende Sværde; imellem hvilke et Dødnings-Hoved, ovenover et sammenbundet Riis eller Koft. 5) Neden under i en tyk og mørk Skye, saaes en Canon, af hvilken en forfærdelig Allarm og Knall haver ladet sig høre i Skyerne; og ligeledes har en meget ynkelig Koft, som af en gammel Mand, ladet sig høre, og med den allerbedrøveligste Stemme raabt: **Krig, Hunger, Dyrtheid og Pestilenske.**

I.

Rom, skuer og betragter, Hvad Tid man lever i; Min Ven! et lidet agter Nu paa den blodig Krig: Som trykker Land' og Riger, Da Folk, som Fluere døer; Hvor Magt mod Magten kriger, Dg Stæder øde gjør.

2. Hvor Pesten og grasserer, Hvor Hungeren er stoer; Hvor Fiender alt fortærer, Dg ingen sikker boer For Ulyndring, Røverier, Dyrtheid og Trængsels Nød; Man efter Hielpen bier, Men seer den visse Død.

3. Nu see vi Havet bruse, Dg Skibe undergaae (*), Nu see vi Jlden susse, Dg Stæder Skade faae (**), Nu see vi Udyd trives, Naar Dyden trykkes ned, Nu see vi Marsag gives Til megen Daarlighed.

4. Lad være at Fordomme Alt saadant kaldes maae, Vi see jo at hos somme, Der Uheld følger paa: Et Syn i Garda skeede (***) De sig Ulykke spaaer: Mon en Ulykkens Heede Dem ogsaa overgaaer?

5. Jo!

(*) Derpaa sees daglige Exempler, saavel her, som ellers allevegne.

(**) Derpaa er Portsmouth i Engelland, Petersborg i Rusland og Bergen i Norge Bevæiser i Mar.

(***) I Aaret 1758. hvorom ofte er meldt i Aviserne, og har indjaget Muselmændene en usigelig Skrak.

5. Folke thi her vi og skrækkes I denne sidste Tid, Til største Frygt opvækkes For Ondskabs fæle Tid: Folk leve flux i Vaster Og Daarligheden groer, Guds Ord man nu forkaster, Og Hovmod den er stoer.

6. Lad os da lidt betragte, Hvad man i Garda saae, Saa kan vi maaskee agte, Hvad vi os selv kan spaae; Vi har og skuet Synet: En Stjerne med et Riis (*). Det tordner eller lynet, Men vi deraf blir viis?

7. I Staden Garda bliver Et Syn paa Himlen seet; Og Folk opmærksom bliver Ved det som sig har teet: "En blodrød Soel de skue Paa Himmelen at staae, Og i dunkel Lue Paa Firmamentet gaae.

8. Min Gud! at skue Solen Af Diamantens Glands, Formørket midt paa Polen, Og som en blodrød Krands, Det Lys som Verden glæder, Da skræmme kan enhver; Og man med Kette spørder: Vi ulykkelig er!

9. Men man her endnu vide: Der meer fremstilte sig: Et Riis ved Solens Side Sig viste tydelig; Et blottet Sverd man bliver Og over Solen vaer, Som flux i Luften driver? Det Syn vist skræksomt var.

10.

(*) Der lod sig see fra 28 Aug. til 11 Sept. 1769.

10. Fir' Kors saa og fem Stjerner, Man omkring Solen saae, Der var som dens Lanterner Og samme Cirkel gaae. Der skribde og to Sverde i Luften underlig, Som maatte hoer forsærde; Derpaa der viste sig:

11. Et Dødnings-Hoved rigtig; Et udtomt Timeglas; Sligt Syn er vistnok vigtig, Og kan ey kaldes Fias; Dernæst man en Liigkiste I Luften ogsaa saae; Et blottet Sverd sig viste: At der paa Risten laae.

12. Paa Risten stod en Støtte, Om denne der sig snøer En Slange som er hæslig, Og dennes Hale naaer Ned til det Dødnings-Hoved, Som og paa Risten stod, Den med sin Stjerne og voved, At støde derimod.

13. Endnu der ogsaa fues I Luften roende Sverd, Med Riis der atter trues; Et Dødnings-Hoved er Omspændt paa alle Sider Jmellem disse Sverd, Og Riset synligt bliver, Retlige over der.

14. Derpaa sig lader here, En gruelig Al-larm, Der stor Opsigt kan gjøre, Og volde Hjertes-Harm: Der neden under vores En mørk og dunkel Skye, Og deraf atter høres En fal og skræksom Synne.

15. I Skjerne der smalt her En skræffelig Canon, Enhver troer sig det gjælder, Og er ey meer Pardon. Til sidst der lod sig høre En Røst som

som af en Mand, De Ord som han fremsførte,
Dg billig skrælle kan.

16. Han raabte: Krig og Hunger, Samt
Dyrtid, Nød og Pest! Hans Stemme saadan
klinger: Her staaer ey Got til Rest. — Hvo
kunde dog vel høre Sligt uden Koresse? Lad
os den Bøn da gjøre: Sid vi ey sligt maa see!

17. Saaledes er beskrevet For os de Buns-
bertegn, Der er Forvarsel blevet, At Tyrkens
Land' og Egn, Skal udstaae mange Plager:
Krig, Pest og Hungers Nød; De billig sig be-
klager For Undergang og Død.

18. Vi see at Ruffen vinder Dem mange
Lande fra, Dg trods al Tyrkens Hinder, Dem
og forjager; ja! Saa mægtig Stad som Ben-
der, De ogsaa miste maae; Hvorhen de vil sig
vende, De Tab og Skade faae.

19. Nu Tyrkerne maae lide For sin og Fæ-
dres Daad: Nu maa de Eiden slide I Angst og
Sorgelaad: De maa Morea miste(*), Sin sto-
re Flodes Magt(**), Ja de maa ogsaa friste, At
Krim fra dem blir bragt (**).

20.

(*) En De i Archipelago af mange Tusinde Beboere af
Graeker, Tyrker etc.

(**) Dette skeede ved Scio, ikke langt fra Mycale, i
Cheone Havn, da den Russiske Flode af 15 Sep-
lere, opbrændte den Tyrkiske Flode af 25 Orloges-
Skibe, foruden mange Galeer og andre Seplere,
hvilket skeede den 6te Julii 1770.

(***) Det Krimiske Tatarie har givet sig under den
Russiske Keyserinde i Aaret 1771.

20. En Ali Bey sig drager Nu udaf Tor-
kist Nag, Sig Konge-Navn tiltager, Dg vover
store Tog: Ja, Tyrkerne de gruer For Ruffens
store Magt, Dg Christne gierne skuer, At de
blir ødelagt.

21. Fra Rufferne man hører Flux om Vic-
torie, Som de paa Tyrken gjøre, Dg Seyers
Glorie I hvert et Slag sig viser, Ja Stordiviren
selv Nu anden Gang forliser Sit Tælt og alt sit
Bel.

22. Stæder til Priis dem bliver I dette sto-
re Slag; Giurg'ow paa nyt sig giver; De faae
og Bahadagh, De tvende Slot opbrænder, Ca-
nonerne borttaer (*), Fra Tyrkens egne Hænder
de Magaziner faae (**).

23. Bidtlostigt blev at skrive Om al den
store Nød, Som Tyrken nu omgive Dg volder
manges Død. Men vi deraf bør lære: Naar
Hæren blir os vred, Kan han os læt fortære,
Dg al vor Herlighed.

24. Lad os da floge blive Af andres Daar-
lighed! Dg ey vor Ondskab drive Til Glds
Langmodighed Ophører, og vil hævne Os med
ret:

(*) 150 Metal-Canoner og 15 Morsere, foruden et
Mængde Jern-Canoner, som de fornaagtede, og til-
deels nedskændte i Vandet, og ey kunde føre bort.

(**) De fik og adskillige store Korn-Magaziner til Byt-
te, som Tyrkerne nok ikke havde tiltænkt dem, saa og
Fahner og andre Seyers Legn, saavel som Stordivi-
rens eget Tælt og 2000 Mand til Tænger.